

Ангел Каралийчев
Хитрата лисица

Петелът с червения гребен си ровел на торището и там си изкарвал прехраната. Веднъж, като пъпрел, той намерил една парица и тръгнал към пазара да си купи нещо за къване. Срещнала го мечката:

– Къде, Петльо?

– На пазар съм тръгнал.

– Заведи и мене.

– Да те заведа, но трябва да ти кажа, че на пътя има дълбок трап – не можеш го прескочи, защото си много тежка.

– Ами, не мога. Какви големи трапове съм прескачала, кога ме подгонят ловците!

– Тръгвай тогава.

Упътили се двамата. Ето насреща им един вълк.

– Къде отивате? – попитал вълкът.

– На пазар отиваме – отговорил петелът.

– Вземете и мене – почнал да се моли вълкът.

– Да те вземем, Вълчо, но ей там на пътя има трап. Не можеш го прескочи.

– Ами, не мога. Колко съм ги прескачал, когато ме подгонят овчарските кучета.

Взели и вълка. Продължили пътя си. Срещнала ги лисицата, наредила се и тя подире им.

Вървели, вървели, стигнали до трапа. Петелът разперил криле, полетял и прехвъркнал отвъд. Засилила се подире му мечката и – туп! – в трапа. Втори се засилил да прескочи вълкът, но и той се строполил долу. Паднала и лисицата.

Петлето отишло самичко на пазар, а другарите му останали в трапа. Минал ден, минали два, налегнал ги глад.

Най-напред се обадила лисицата:

– Гладни ли сте?

– Иска ли питане! – отговорила мечката.

– Тогава, хайде да си баем-който е най-сладък, него ще изядем.

– Хайде! – изръмжали вълкът и мечката. – Почни ти да баеш!

Лисицата клекнала, повдигнала нагоре предните си крака и почнала да бае:

„Лиса опашатка –
никак не е сладка,
Кумчо Вълчо див –
много е горчив.

Меца медунка –
ех, че е сладунка!
Дръж, кумчо,
да я изядем!“

Хвърлили се двамата върху мечката, започнали да я давичкат, додето ѝ видели работата. Свършили я за два-три дни. Полежали, полежали, пак огладнели. Но лисицата, нали е хитра, скрила едно от мечите черва под мишницата и като огладняла, извадила червото и започнала да го яде.

- Какво ядеш, кумичке? – попитал вълкът.
- Пробих си кожата и си вадя черва.
- Дай и на мен от тях!
- Не ти давам, защото и ти си имаш. Пробий си кожата и вади!

Вълкът захванал да си дере кожата с нокти, но спрял, защото го заболяло.

- Не мога – рекъл, – пробий я ти!
- Лисицата почнала да го дере стръвно.
- Ох, боли! – развикал се вълкът.
 - И мене ме болеше, но търпях.

Пробила лисицата кожата на вълка и той умрял. Изяла и него. Полежала, полежала и пак почнала да огладнява. Стой в трапа, гладува и гледа нагоре. По едно време видяла, че едно косе лети над трапа.

– Косенце-босенце, помогни ми да изляза от трапа. Ако ми помогнеш, ще те заведа в една гора. Там има едно хубаво дърво. На него ще свиеш гнездо и ще си измътиш пиленца.

- Как да ти помогна? – попитало косето.

– Хвърляй камъчета, додето се напълни трапът, и аз ще изскоча навън.

Косето почнало да кълве с човката си камъчета и да ги пуска в трапа. Хвърляло, хвърляло, хвърляло и най-сетне напълнило трапа с камъчета. Когато лисицата се измъкнала, завела косето в гората и му показала дървото. Косето си свило гнездо, снесло си яйца, измътило си пиленца и запяло. Чурулика и весели рожбите си. Лисицата, като подушила пилетата, клекнала под дървото и се замолила:

– Косе, братче, я ми пусни едно пиле, че е дошла на гости майчицата ми – да я нагостя.

- Как тъй? – рекло косето. – Аз не си давам рожбите!

– Тогава ще отсека дървото и като падне гнездото, ще ти изям

всичките косенца! – закарнала се лисицата и замахнала с опашката си, както дърварят замахва със секирата си.

Косето се уплашило и пуснало долу едно пиле.

На другия ден лисицата дошла пак, излъгала косето, че пристигнал кумът ѝ на гости, и му взела още едно пиле. На третия му взела третото пиленце. В гнездото останало само едно. Косето викнало да плаче. Плаче, та се дере, цялата гора намокрило със сълзи. Дошъл един гарван и го попитал защо плаче. Косето му разправило какво се е случило.

– Не бой се – рекъл гарванът, – не си давай пилето, защото лисицата не може нищо лошо да ти стори. Тя замахва да отсеке дървото с опашката си, а опашката ѝ не е секира!

Отлетял гарванът, дошла пак лисицата.

– Косе-босе, дойде ми на гости вуйчо лъв, пусни последното пиленце да го нагостя.

– Няма да го пусна!

– Тогава ще отсека дървото!

– С какво?

– Ще видиш с какво!

И лисицата замахнала с опашката си.

– То не е секира, а опашка! – изчуруликало косенцето.

– Кой ти каза, че не е секира? – ядосала се лисицата.

– Гарванът.

– Аз ще го науча него – закарнала се лисицата и отишла на един кръстопът. Легнала, престорила се на мъртва. Дошъл гарванът да кълве леш. Приближил до лисицата, протегнал шия и кълвнал най-напред око-то ѝ. Лисицата примряла от болка, почнала да врещи, а гарванът отлетял.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Източник: <http://bezmonitor.com>
Сканиране и разпознаване: Виктор, 2003
Редакция: Свилена Симеонова, 2003

Публикация:

Ангел Каралийчев, „Имало едно време“

Приказки

Съдържание:

Братче и сестриче

Двамата старци и месечината

Златното момиче

Хитрата лисица

Иванка и Марийка

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2682>]